

20 Μαΐου 2014

Άγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης: «Όταν εύχεται κανείς για τον πλησίον του....

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ὁ
ΘΕΟΣ
ΓΕΡΩΝ

ΠΟΡΦΥ
ΡΙΟΣ

«Όταν εύχεται κανείς για τον πλησίον του, μια καλή δύναμη βγαίνει απ' αυτόν και πηγαίνει στον αδελφό και τον θεραπεύει και τον δυναμώνει και τον ζωογονεί.»

Ο άνθρωπος έχει τέτοιες δυνάμεις, ώστε να μπορεί να μεταδώσει το καλό ή το κακό στο περιβάλλον του. Αυτά τα θέματα είναι πολύ λεπτά. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Πρέπει να βλέπομε το καθετί με αγαθό τρόπο. Τίποτα το κακό να μη σκεπτόμαστε για τους άλλους. Κι ένα βλέμμα κι ένας στεναγμός επιδρά στους συνανθρώπους μας. Και η ελάχιστη αγανάκτηση κάνει κακό. Να έχομε μέσα στην ψυχή μας αγαθότητα κι αγάπη· αυτά να μεταδίδομε.

Να προσέχομε να μην αγανακτούμε για τους ανθρώπους που μας βλάπτουν· μόνο να προσευχόμαστε γι' αυτούς με αγάπη. Ό,τι κι αν κάνει ο συνάνθρωπος μας, ποτέ να μη σκεπτόμαστε κακό γι' αυτόν. Πάντοτε να ευχόμαστε αγαπητικά. Πάντοτε να σκεπτόμαστε το καλό.

Δεν πρέπει ποτέ να σκεπτόμαστε για τον άλλο ότι θα του δώσει ο Θεός κάποιο κακό ή ότι θα τον τιμωρήσει για το αμάρτημά του. Αυτός ο λογισμός φέρνει πολύ μεγάλο κακό, χωρίς εμείς να το αντιλαμβανόμαστε.

Πολλές φορές αγανακτούμε και λέμε στον άλλο: «Δεν φοβάσαι τη δικαιοσύνη του Θεού, δεν φοβάσαι μη σε τιμωρήσει;». Άλλη φορά πάλι λέμε: «Ο Θεός δεν μπορεί θα σε τιμωρήσει γι' αυτό που έκανες» ή «Θεέ μου, μην κάνεις κακό σ' αυτόν τον άνθρωπο γι' αυτό που μου έκανε» ή «Να μην πάθει αυτό το πράγμα ο τάδε».

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, έχομε βαθιά μέσα μας την επιθυμία να τιμωρηθεί ο άλλος. Αντί, όμως να ομολογήσομε το θυμό μας για το σφάλμα του, παρουσιάζομε με άλλον τρόπο την αγανάκτησή μας και, δήθεν, παρακαλούμε τον Θεό γι' αυτόν. Έτσι, όμως, στην πραγματικότητα καταριόμαστε τον αδελφό.

Κι αν, αντί να προσευχόμαστε, λέμε, «να το βρεις απ' τον Θεό, να σε πληρώσει ο Θεός για το κακό που μου έκανες», και τότε πάλι ευχόμαστε να τον τιμωρήσει ο Θεός. Ακόμη και όταν λέμε, «ας είναι βλέπει ο Θεός», η διάθεση της ψυχής μας ενεργεί κατά ένα μυστηριώδη τρόπο, επηρεάζει την ψυχή του συνανθρώπου μας και αυτός παθαίνει κακό.

Όταν κακομελετάμε, κάποια κακή δύναμη βγαίνει από μέσα μας και μεταδίδεται στον άλλο, όπως μεταφέρεται η φωνή με τα ηχητικά κύματα, και όντως ο άλλος παθαίνει κακό. Γίνεται κάτι σαν βασκανία, όταν ο άνθρωπος έχει για τους άλλους κακούς λογισμούς. Αυτό γίνεται απ' τη δική μας αγανάκτηση. Εμείς μεταδίδομε

μυστικώ τω τρόπω την κακία μας. Δεν προκαλεί ο Θεός το κακό αλλά η κακία των ανθρώπων. Δεν τιμωρεί ο Θεός, αλλά η δική μας κακή διάθεση μεταδίδεται στην ψυχή του άλλου μυστηριωδώς και κάνει το κακό. Ο Χριστός ποτέ δεν θέλει το κακό. Αντίθετα παραγγέλλει: «Ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς ...».

Η βασκανία είναι πολύ άσχημο πράγμα. Είναι η κακή επίδραση που γίνεται όταν κανείς ζηλέψει κι ορεχθεί κάτι ή κάποιον. Θέλει μεγάλη προσοχή. Η ζήλια κάνει πολύ κακό στον άλλο. Αυτός που βασκαίνει δεν το βάζει καν στο νου του ότι κάνει κακό. Είδατε τι λέει και η Παλαιά Διαθήκη: «Βασκανία γαρ φαυλότητας αμαυροί τα καλά».

Όταν όμως ο άλλος είναι άνθρωπος του Θεού και εξομολογείται και μεταλαμβάνει και έχει πάνω του τον Σταυρό, δεν τον πιάνει τίποτα. Όλοι οι δαίμονες να πέσουν πάνω του δεν καταφέρνουν τίποτα.

Μέσα μας υπάρχει ένα μέρος της ψυχής που λέγεται «ηθικολόγος». Αυτός ο «ηθικολόγος» όταν βλέπει κάποιον να παρεκτρέπεται, επαναστατεί, ενώ πολλές φορές αυτός που κρίνει έχει κάνει την ίδια παρεκτροπή. Δεν τα βάζει όμως με τον εαυτό του αλλά με τον άλλο. Κι αυτό δεν το θέλει ο Θεός. ... Λέμε παραδείγματος χάριν: «Έπρεπε να κάνεις αυτό· δεν το έκανες, να τι έπαθες!». Στην πραγματικότητα, επιθυμούμε να πάθει ο άλλος κακό. Όταν σκεπτόμαστε το κακό, τότε μπορεί πράγματι να συμβεί.

Κατά ένα μυστηριώδη και αφανή τρόπο μειώνουμε στον άλλο τη δύναμη να πάει στο αγαθό, του κάνουμε κακό. Μπορεί να γίνουμε αιτία ν' αρρωστήσει, να χάσει τη δουλειά του, την περιουσία του κ.λπ. Μ' αυτό τον τρόπο δεν κάνουμε κακό μόνο στον πλησίον μας αλλά και στον εαυτό μας, γιατί απομακρυνόμαστε απ' την χάρι του Θεού. Και τότε προσευχόμεθα και δεν εισακουόμαστε. «Αιτούμεν και ου λαμβάνομεν». Γιατί; Το σκεφθήκαμε ποτέ αυτό; «Διότι κακώς αιτούμεθα». Πρέπει να βρούμε τρόπο να θεραπεύσουμε την τάση που υπάρχει μέσα μας να αισθανόμαστε και να σκεπτόμαστε με κακία για τον άλλο.

Είναι δυνατόν να πει κάποιος, «έτσι που φέρεται ο τάδε θα τιμωρηθεί απ' τον Θεό», και να νομίζει ότι το λέει χωρίς κακία. Είναι, όμως, πολύ λεπτό πράγμα να διακρίνει κανείς αν έχει ή δεν έχει κακία. Δεν φαίνεται καθαρά. Είναι πολύ μυστικό πράγμα τι κρύβει η ψυχή μας και πώς αυτό μπορεί να επιδράσει σε πρόσωπα και πράγματα.

Δεν συμβαίνει το ίδιο αν πούμε μετά φόβου ότι ο άλλος δεν ζει καλά και να προσευχόμαστε να τον βοηθήσει ο Θεός και να του δώσει μετάνοια· δηλαδή ούτε λέμε, ούτε κατά βάθος επιθυμούμε να τον τιμωρήσει ο Θεός γι' αυτό που κάνει.

Τότε όχι μόνο δεν κάνομε στον πλησίον κακό, αλλά του κάνομε και καλό. Όταν εύχεται κανείς για τον πλησίον του, μια καλή δύναμη βγαίνει απ' αυτόν και πηγαίνει στον αδελφό και τον θεραπεύει και τον δυναμώνει και τον ζωογονεί. Μυστήριο πως φεύγει από μας αυτή η δύναμη. Όμως πράγματι αυτός που έχει μέσα του το καλό στέλνει την καλή αυτή δύναμη στους άλλους μυστικά και απαλά. Στέλνει στον πλησίον του φως, που δημιουργεί έναν κύκλο προστασίας γύρω του και τον προφυλάσσει απ' το κακό. Όταν έχουμε για τον άλλο αγαθή διάθεση και προσευχόμαστε, θεραπεύομε τον αδελφό και τον βοηθάμε να πάει προς τον Θεό.

Υπάρχει μία ζωή αόρατη, η ζωή της ψυχής. Αυτή είναι πολύ ισχυρή και μπορεί να επιδράσει στον άλλον, έστω κι αν μας χωρίζουν χιλιόμετρα. Αυτό γίνεται και με την κατάρα, η οποία είναι δύναμη που ενεργεί το κακό. Αν, όμως, πάλι με αγάπη προσευχηθούμε για κάποιον, όση απόσταση κι αν μας χωρίζει, μεταδίδεται το καλό. Άρα και το καλό και το κακό δεν τα επηρεάζουν οι αποστάσεις. Μπορούμε να τα στείλομε σε αποστάσεις απέραντες.

... Ο θρούς της ψυχής μας φθάνει μυστηριωδώς κι επηρεάζει τον άλλον, έστω κι αν δεν εκφράσομε ούτε μια λέξη. Και χωρίς να μιλήσομε, μπορεί να μεταδώσομε το καλό ή το κακό, όση κι αν είναι η απόσταση που μας χωρίζει απ' τον πλησίον. Αυτό που δεν εκφράζεται έχει συνήθως περισσότερη δύναμη απ' τα λόγια.

Η κακή δύναμη δεν έχει φραγμούς, δεν εμποδίζεται ούτε από κλειδαριές ούτε από αποστάσεις. Η κακή δύναμη μπορεί και το αυτοκίνητο αν το γκρεμίσει χωρίς να υπάρχει καμιά βλάβη.

Καταλάβετε, λοιπόν πώς οι κακές μας σκέψεις, η κακή μας διάθεση επηρεάζουν τους άλλους; Γι' αυτό πρέπει να βρούμε και τον τρόπο να καθαρίσομε το βάθος του εαυτού μας από κάθε κακία. Όταν η ψυχή μας είναι αγιασμένη, ακτινοβολεί το καλό. Στέλνομε τότε σιωπηλά την αγάπη μας χωρίς να λέμε λόγια.

Βέβαια αυτό στην αρχή είναι λίγο δύσκολο.

Πρώτα ήταν ανίκανος να κάνει το καλό, (ο απόστολος Παύλος) μετά που ήλθε ο Χριστός μέσα του έγινε ανίκανος να κάνει το κακό. Και φώναζε μάλιστα: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Το έλεγε, το κήρυττε με καύχηση, ότι «έχω τον Χριστό μέσα μου», ενώ πρωτύτερα έλεγε: «Ήθελα να κάνω το καλό, αλλά δεν μπορούσα».

Έτσι θ' αποσπάσομε την χάρι του Θεού, θα καταστούμε ένθεοι. Άμα δοθούμε κατά κει, άμα δοθούμε στην αγάπη του Χριστού, τότε όλα θα μεταβληθούν, όλα θα μεταστοιχειωθούν, όλα θα μεταποιηθούν, όλα θα μετουσιωθούν. Ο θυμός η οργή, η ζήλεια, ο φθόνος, η αγανάκτηση, η κατάκριση, η αχαριστία, η μελαγχολία, η

κατάθλιψη, όλα θα γίνουν αγάπη, χαρά, λαχτάρα, θείος έρως. Παράδεισος!

Αγίου Πορφυρίου Κουσοκαλυβίτη

Πηγή: askitikon.eu